

Ось похапцем ідуть одні,  
А ті похмурою юрбою...  
Поглянь, як нарастають дні,  
Розкривши стяг над головою!

І, не діждавшись черги,  
Вони, мов білиці, стрибають...  
Поглянь – які без меж сніги  
Біжать з-під колеса трамвая...

На розі усміху просить,  
А там – перламутрові сльози —  
Сплетіння дивної яси  
Виводять на вікні морози...

Рух, блиск – і пролетів вагон!  
І знову тиша. Снігу клоччя...  
Крізь кригопис вікна мого  
Спостерігаю сині очі...

З-за моря снігових дахів,  
З-за димарів, антен стрімчастих  
Злітають зграями птахи,  
Оточують сніги круглясто...

І в чорнім колі, вдалині,  
Вони тепліють, очі сині, —  
Поглянь, як нарастають дні,  
Поглянь, які сніги в долині!

Ніхто цей спокій не зруйнує,  
Не спинить усміхів своїх,  
Бо вже шумлять, бо вже вирують  
Весни моєї ручаї...